

DOODOP

DODDOP

Annick Lauwers

Schrijver: Annick Lauwers

Coverontwerp: Annick Lauwers en Myriam Hoebeke

ISBN: 9789465204796

© Annick Lauwers

1

DAG EEN

Met de handen diep in de zakken van zijn jas haastte Toon Snelders zich door de ochtendlijke straten van de stad. Het was koud voor de tijd van het jaar. De kerkklok in de verte sloeg zeven keer. Hij besloot de richting van het geluid uit te stappen om genade te gaan zoeken voor de zonde die hij had begaan. Een gemene slagregen benam hem zo nu en dan de adem en zijn wonden prikten laaghartig. Complete rust was hem door de dokter voorgeschreven, maar hij had niet in het huis van de wanhoop kunnen blijven. Het geloei van een naderende sirene drong hem de schaduwen in en noopte hem van richting te veranderen. Zouden ze al op zoek zijn naar hem? vroeg hij zich angstig af, waarna hij nog dieper wegdook in de kraag van zijn jas. Tot de vorige dag was hij nochtans nog een van hen geweest, maar nu was alles anders.

Toon wenste even te kunnen rusten, maar daarvoor kwam de stad reeds te snel weer tot leven. Als hij goed bleef doorstappen, zou hij de rand van een dicht woud kunnen bereiken dat de stad omzoomde, alvorens de dag de nacht geheel zou hebben verjaagd. Zijn lichaam protesteerde tegen de druk die hij het oplegde, maar tijd voor zijn kwaaltjes had hij niet. In de verte naderde een auto en hij dook het eerstvolgende steegje in, omdat hij door niets of niemand wilde worden opgemerkt. Hij trachtte zijn gedachten uit te schakelen en vooral niet vooruit te zien, maar dat was aartsmoeilijk als de pijn hem bij iedere stap bleef herinneren aan wat nog in het verschiet lag. Toen hij nog een hoek omging, bevond hij zich plots op een zandpad dat langs beide kanten werd omzoomd door boerensloten.

Vanaf dan meed Toon het geasfalteerde pad als de pest en hij baande zich een weg onder laaghangende takken, half omgevallen boomstronken en bussels venijnige brandnetels. Ook planten plattrappen deed hij niet om geen duidelijk spoor achter te laten.

Pas toen hij diep genoeg het woud was ingelopen en enige beschutting tegen het neer gutsende hemelwater had gevonden, gunde Toon zich wat rust. Behoedzaam liet hij zich op een tapijt van dennennaalden neerzakken en hij zocht beschutting in de uitgeholde stam van een uit de kluiten gewassen mammoetboom die al net zo verdwaald was als hij. Enkele laatbloeiende bremstruiken strekten zich uit naar het schaars doordringende licht en boden volledige dekking. Vermoeid sloot hij de ogen, waarna hij in een diepe slaap wegzonk.

Doorwaakte nachten en fysieke beproevingen waren nooit een probleem geweest voor de doorwinterde politie-inspecteur, maar een noemenswaardig bloedverlies en nog niet geheelde wonden pleegden serieus roofofbouw op zijn ijzersterke gestel. De slaap was diep en vol ijzingwekkende beelden. Voor de tweede keer die dag dook ineens het gezicht van de dode vrouw op en hij deed wat hij enkele uren voordien ook had gedaan: hij kotste de ziel uit zijn lijf. Boven zijn hoofd timmerde een bonte specht dat het een lieve lust was. Hij werd immers niet door schuld verteerd.

Nog verdwaasd door slaap krabbelde Toon recht, zich een ogenblik afvragend waar hij zich bevond. Langzaam keerde alles terug, ook de pijn die even afstand had genomen. Hij zou in beweging moeten blijven, anders zouden zijn spieren volledig verkrampen. Nog eenmaal spuwde hij wat gal, alvorens een hoopje naalden bijeen te harken om zijn maaginhoud te bedekken. Wat haatte hij de zwakheid van de laatste weken die hem bleef onderuithalen. Voorzichtig ging hij rechtop staan om uit te testen in hoeverre zijn rechterbeen hem nog wilde dragen. Pijn was een gevoel dat onderdrukt kon worden; de vermoeidheid die hem als een loden jas om de schouders hing, baarde hem meer zorgen. Uit de zak van zijn bestofte pantalon trok hij een niet meer zo schone doek om de bosgrond van zijn handen te vegen. Even bette hij ook de hoeken van zijn mond die branderig aanvoelden. Hij gromde toen de eerste passen bijzonder onaangenaam waren, maar verbeet de pijn. Strompelend liep hij verder en verder het donkere woud in, zonder te weten waar hij precies heen wilde gaan, gewoon naar ergens, ver weg van de wereld waarin hij niet langer thuishoorde.

Even vreesde Toon te hallucineren toen in de verte iets opdoemde dat een vreemde omhelzing van droom en werkelijkheid leek te zijn. Hij vertraagde zijn passen en schreed behoedzaam verder tot hij volkomen zeker was dat wat hij meende te zien niet van vlees en bloed was. Het gevaarte dat met het verstrijken van de tijd steeds meer de kleur en vorm van het woud was gaan aannemen, werd vanaf dan zijn leidraad. Uiteindelijk kwam hij voor een immense draak te staan. Ondanks het opdringerige geluid van de nog steeds vallende regendruppels meende hij ergens water te horen stromen, maar hij kon niet goed thuisbrengen waar het precies vandaan kwam. Water zou meer dan welkom zijn om er zijn wonden mee schoon te wassen. Voorzichtig gluurde hij in de donkere tunnel. Hij meende een soort treinspoor te zien. Was deze vervallen troep werkelijk datgene waarnaar hij jarenlang had gezocht? Triest schudde hij het hoofd. De duisternis baarde hem zorgen en hij wenste zijn mobiele telefoon te hebben meegenomen om hem bij te lichten, maar hij had niet traceerbaar willen zijn.

Op de tast liep Toon de duisternis in, met zijn armen dikke, kleverige webben wegmaaiend. De paniek die hem beving, probeerde hij schaakmat te zetten door zijn gedachten op positieve zaken te richten. Het was vrij duidelijk dat al vele jaren niemand meer de binnenkant van het drakenlijf had bezocht, waardoor hij voor pottenkijkers niet zou hoeven vrezen. Als het hem zou lukken in de buurt schoon water te vinden en wat hout voor een vuurtje, dan zou hij het er tijdens zijn verbanning nog best aangenaam kunnen maken.

Toon bleef schuifelend het rechte spoor volgen, in stilte biddend dat het naar een lichtpuntje zou leiden. Even stond hij stil om te luisteren. Een blik op de lichtgevende wijzers van zijn horloge leerde dat het al twaalf uur was. Nog twee uur alvorens ze hem zouden gaan missen. Om veertien uur stipt wachtte hem immers een viering waarop hem een medaille zou worden overhandigd voor uitzonderlijke moed en zelfopoffering. Dat hij tijdens de heldhaftige actie behoorlijk gewond was geraakt en er hem nog weken platte rust was voorgeschreven, had de politieleiding er niet van weerhouden een groots opgezette plechtigheid te organiseren. In een ziekenhuis was hij opgelapt om op 'zijn' dag te kunnen schitteren. Zo'n uitgebreide heldenverering was immers goed voor het hele korps want het deed ook anderen dromen van soortgelijke daden. Ze hadden echter een kapitale fout gemaakt door hem naar huis te sturen, waar hij allesbehalve rust had gevonden.

Toon wist dat ze er allemaal zouden zijn: collega's en vrienden, maar eveneens huichelaars en mooipraters, die het hardst hun best zouden doen als een vriend over te komen om een stukje van de koek te kunnen meepikken. Ze zouden echter lang kunnen wachten want er was iets tussengekomen, iets waardoor hij onmogelijk op het feest kon verschijnen. Heel erg zouden sommigen dit niet vinden, dacht hij schamper, want er was altijd wel een plan B voorhanden. In gedachten verzonken, schuifelde hij verder, tot zijn rechtervoet plotseling in het niets verdween. Wild met zijn armen zwaaiend, trachtte hij de zwaartekracht nog schaakmat te zetten, maar het mocht niet baten. Languit viel hij neer op een modderige ondergrond. Het spoor en het licht waren verdwenen.

Van de schrik bekomen, trachtte Toon recht te krabbelen, maar een pijnscheut verlamde zijn lichaam. Ook de inktzwarte duisternis joeg hem dermate angst aan dat hij het wilde uitschreeuwen. Beelden flitsten door zijn hoofd en maakten hem langzaam gek. Hij moest snel de controle zien terug te krijgen. Toen de ergste pijn en de grootste paniek waren weggeëbd, tastte hij voorzichtig naar zijn rechterbeen. De typische geur van bloed hing aan zijn vingertoppen, toen hij hen met een bang hart besnuffelde. Hij zuchtte diep. Dit kon hij er echt niet meer bij hebben.

Voor de tweede keer probeerde Toon recht te staan, dit keer iets behoedzamer. Zich helemaal strekken lukte niet, want iets boven zijn gekromde rug werkte tegen. Hij vroeg zich af of de hele ruimte van dan af aan beperkt in hoogte zou zijn. Hij zette twee stappen naar rechts. Plots kon hij zijn hoofd een stuk hoger optillen. Alleen zijn linkerschouder werd nog door iets tegengehouden. Nog twee stappen zette hij opzij. Al tastend probeerde hij zich een beeld te vormen van wat zich naast hem bevond. Het bleek het spoor te zijn waarvan hij was af gedonderd. Het leek langzaam de hoogte in te gaan.

Trekkebenend stapte Toon verder, met zijn hand op de rand van de rail, tot zijn vingertoppen nog nauwelijks metaal raakten. Even stond hij stil toen zijn gids in het donker was verdwenen. Na een moment van bezinning besloot hij zich op het ruisende geluid van water te gaan concentreren, omdat hij geloofde dat dit hem naar een uitgang zou leiden. Voetje voor voetje schoof hij verder, op zijn hoede voor nieuwe valkuilen. Uiteindelijk doemde er bij een scherpe bocht naar rechts een flauw licht op. Niets had hem op dat moment gelukkiger kunnen maken.

Toen het licht de sterkte van een gedimde halogeenlamp had, bleef Toon opnieuw staan om de omgeving te verkennen. Hij bevond zich in een door mensen uitgehouwen grot waarin de muren ooit met kleurrijke draken waren beschilderd. Schimmels en mos hadden de tinten danig doen vervagen. Achter en boven zich zag hij ook restanten van wat ooit een achtbaan was geweest. Houten draken waren van het decor losgekomen en bengelden met hun koppen naar beneden als verlepte bloemen. Een vage herinnering flakkerde op, maar ze bleef niet lang genoeg hangen om van enige betekenis te zijn.

Iets voor de uitgang kwam de spoorlijn plots weer tevoorschijn, om daarna de dieperik in te duiken naar de rivier, die ineens heel dichtbij was gekomen. Toon wilde weten hoe groot de afstand bedroeg tot het water en ging iets dichterbij de rand staan. Nog een voetje verder ging hij. Nog eentje. Toen kwam de grond onder hem plotseling tot leven. In een reflex greep hij zich vast aan planten die uit de rotswand staken, maar toen kwam zijn lichaam onzacht in aanraking met enkele vooruitstekende stenen. Uitgeput liet hij los om de gapende mond van de rivier tegemoet te zweven.

2

Met een ruk veerde Lianne recht in de oude schommelstoel waarin ze was weggedommeld tijdens het lezen van een niet zo spannend boek. Iets had haar gewekt. Gespannen luisterde ze om te ontdekken wat het kon zijn geweest. Na een korte aarzeling sprong ze op, haar lange rokken in beide handen grijpend om het op een lopen te kunnen zetten. Zonder nadenken snelde ze over het bemoste pad. Spinnen dansten in hun webben op de speelse adem van de wind en verbaasden zich over deze onverwachtse commotie in het anders aldoor rustige woud.

Aan het einde van de weg verschuilde Lianne zich tussen de kalende struiken om de omgeving af te speuren. Haar ogen konden niets vreemds ontdekken, waardoor de spanning langzaam uit haar lichaam wegvloeide. Een flauwe glimlach deed zelfs haar mondhoeken krullen. Voor de zoveelste keer trachtte ze haar rusteloze geest ervan te overtuigen dat zelfs het grootste gevaar niet eindeloos op haar zou blijven jagen en dat ze eindelijk moest leren loslaten.

Lianne rechtte haar rug en stond op het punt naar het schamele hutje terug te keren toen ze iets in het water zag dat haar koude rillingen bezorgde. Zonder twijfelen dook ze de rivier in. Even ging ze kopje-onder om vervolgens proestend boven water te komen. De kou benam haar bijna de adem, maar met vaardige slagen zwom ze naar het drijvende hoopje kleren dat ze met veel geduw en getrek wist om te keren. Ze schrok. Het gezicht vertoonde geen tekenen van leven meer maar dood leek het evenmin. Ze twijfelde geen seconde want er moest haast worden gemaakt. Achterwaarts, met het vreemde hoofd tegen zich aangedrukt, zwom ze naar de veilige oever en zonder de drenkeling los te laten, hees ze zich op een vlak stuk dat net boven de waterspiegel uitstak. Met beide handen drukte ze daarna verwoed de borstkas van de man in, het ritme van 'Stayin' Alive' in gedachten herhalend.

Ineens keerde het lichaam onder Liannes handen weer terug naar het leven met een vreemde rochel. Ze rolde de man op zijn zij zodat hij het rivierwater kon uitspuwen. "Je was in het water gevallen," sprak ze zacht, toen de drenkeling voorzichtig de ogen opende.

Toon kreunde en sloot opnieuw de ogen. Hij wilde niets liever dan terugkeren naar de vegetatieve toestand waarin hij zich had bevonden. Iemand schudde hem echter verwoed door elkaar.

"Kom op." Lianne trachtte de semi-bewuste man in het heden te houden want ondanks het enthousiasme waarmee de herfstzon hen bestraalde, was het

behoorlijk koud. Als ze niet snel iets droogs zouden kunnen aantrekken, zou onderkoeling hen fataal worden.

“Ga maar,” raadde Toon de vrouw aan. Hij hield liever nog even de ogen gesloten om de realiteit niet onder ogen te hoeven komen. “Je hebt gedaan wat je moest doen om je geweten zuiver te houden. Ik red het verder wel alleen.”

“Je begrijpt het niet.” Lianne klonk vrij wanhopig. “Als je hier blijft, ga je dood en dat mag niet, dat kan niet. Niet op deze plaats. Niet op deze dag. Sta alsjeblieft op en ga met me mee.”

De wanhoop in de stem van de vrouw deed Toon de ogen opslaan. Met het bewustzijn keerde echter ook het besef van pijn weer. Ook hij rilde. “Blijf van me af!” waarschuwde hij, toen hij de vrouw aanstalten zag maken hem bij het opstaan te helpen.

Lianne deinsde achteruit. Vijandigheid kon ze niet goed plaatsen. Ze trok zich terug en dacht na. De aanwezigheid van de norse man in haar huis zou ze niet kunnen verdragen en ze wilde hem evenmin in de hut onderbrengen om haar vrijheid niet te beperken, toch had ook hij nood aan een droge en warme plek. In haar hoofd schetste ze het plan van het park en ze kwam uit bij de dicht in de buurt gelegen drakengrot. Als het even meezat, zou ze de oude stookplaats in het vuurgedeelte nog aan de praat kunnen krijgen. Ze glimlachte om haar slimme vondst want het zou een perfecte pleisterplaats zijn voor een verdwaalde reiziger. “Kom,” zei ze. Ze wenkte de man, die licht voorovergebogen het laatste vieze rivierwater stond uit te braken.

Met de rug van zijn hand veegde Toon zijn mond af. Voorzichtig belastte hij zijn rechterbeen. Geschrokken trok hij het weer omhoog om het een weinig later nog een keer te proberen. Verdorie, dacht hij, hard op zijn tanden bijtend. Hij wist niet wie de onbekende vrouw was en of ze gevaar voor hem betekende. Het feit dat hij een man was en zij een vrouw was een voordeel, maar dan mocht hij geen zwakte laten zien. Bewust liet hij zijn gedachten afdwalen naar Indra, zijn eerste vrouw, omdat denken aan haar hem de nodige verbetering gaf om door te zetten. Het had hem eerder door loodzware trainingen heen geholpen, omdat hij de overspelige vrouw haatte met een felheid die in hem een oerkracht deed ontwaken.

Terwijl hij achter Lianne aanging met slechts een lichte neiging tot manken, stond Toon zichzelf toe de duistere gedachtegang te betreden van vlak na zijn eerste scheiding. Hij zag weer voor zich hoe hij verdrietig en alleen door de straten had gelopen, zoekend naar de vrouw van zijn dromen, terwijl zij aan de andere kant van de wereld onbeschaamd in de armen had gelegen van de man die hij een vriend had geacht. Hij was in oude gewoontes hervallen en had in alcohol zijn toevlucht gezocht.

Toon zag Indra weer voor zich. Met haar lange, blonde haren, felblauwe ogen en guitige lach was ze het mooiste meisje van de school. Alle jongens waren verliefd geweest op haar, maar ze had alleen oog gehad voor hem. De koning te rijk was hij geweest toen hij op achttienjarige leeftijd met zijn koningin aan de arm de kerk was uitgelopen. Hij had zich boven allen verheven gevoeld. Een half jaar had de euforie geduurd; toen had er op de keukentafel een briefje gelegen waarin ze hem had laten weten dat een huwelijk bij nader inzien niets was voor haar en dat ze het echt wel had geprobeerd maar dat een leven lang aan slechts één man trouw blijven niet van haar kon worden verlangd. Het allerbeste had ze hem gewenst en nog een lang en gelukkig leven met iemand beter dan zij. Ontdaan was hij in de dichtstbijzijnde zetel neergezakt om daarna urenlang naar het papier in zijn handen te zitten staren. Tranen waren er op dat moment niet geweest, die waren pas later gekomen.

Toon trapte in een klein kuiltje dat onder een hoopje afgewaaid bladeren verstopt had gezeten. Een pijnscheut als een elektrische ontlading doorkruiste zijn zwaar op de proef gestelde lichaam. Een krachtterm brandde op het puntje van zijn tong, maar hij slikte hem haastig weer in. “Zou deze paddenstoel eetbaar zijn?” vroeg hij, toen ook Lianne halthield en hem ongeduldig aanstaarde. Hij wees op de zwam die naast zijn rechtervoet stond.

“Dat is een vliegenzwam,” riposteerde Lianne, de ogen bedenkelijk tot spleetjes geknepen. De man was traag en zij had het koud. Wat bezielde hem bovendien op zo’n moment interesse in paddenstoelen te tonen? Als hij de gewone vliegenzwam nog niet wist te detecteren, kon hij niet echt een liefhebber of verzamelaar zijn. Waarom wilde hij hun tocht vertragen? Achterdochtig blikte ze om zich heen. Hij zou toch niet ...? Een zoveelste rilling liep langs haar ruggengraat. Verdorie, dacht ze, zou het dan nooit stoppen? “We moeten verder,” sommeerde ze. “De avond valt weldra en er hangt meer regen in de lucht.”

Toon knikte. Ook hij wilde snel een eindbestemming bereiken want de kou verstramde ook zijn spieren. Een weinig later zag hij tussen de bomen hetzelfde beeld opdoemen dat eerder die dag zijn aandacht had getrokken: de staart van een draak, verscholen tussen het groen. Met afhangende schouders bleef hij staan, pertinent weigerend nog langer te volgen. “Ik weet niet waar je op hoopt maar daarin valt niets te beleven,” sprak hij wrang.

“Je bent hier eerder geweest?” De woorden van de man verrasten Lianne. Vroeger had het park gebruikt van leven, maar de laatste jaren was het genadeloos aan de veroveringsdrang van de natuur overgeleverd. Geruchten dat het er spookte en dat er mensen in de muil van roofdieren waren verdwenen, hadden nieuwsgierigen op afstand gehouden.

Met zijn hoofd gebaarde Toon in de richting van het drakenachtereind. "Ik liep er doorheen en tuimelde in het water. Wat is het voor ding? Een soort vergane rollercoaster?" Hij was er net zomin op gebrand iets over zijn aanwezigheid in het park bloot te geven en wilde daarom laten uitschijnen dat hij er eerder toevallig was verzeild geraakt.

"Kom," nodigde Lianne uit. "Ik laat het je zien. Ben je in deze streek geboren?"

Toon schudde het hoofd. "Geboren en getogen aan de andere kant van het land," sprak hij luchtig. Met het feit dat het park hem niet geheel onbekend was, had niemand zaken en dat hij die nacht halsoverkop was vertrokken om de verste rit met de trein te maken die hij op dat moment cash had kunnen betalen, wilde hij eveneens geheimhouden.

Met de toppen van haar vingers streek Lianne over de rechterwang van het kolossale beest. Ze maakte haast een sprongetje van blijdschap toen ze een kleine oneffenheid detecteerde. De lange nagel van haar wijsvinger verdween onder de minieme uitstulping tot ze een lichte weerstand gewaarwerd. In stilte bad ze dat het mechanisme intact was gebleven en dat het niet roestig en onbruikbaar was geworden door de jarenlange verloedering. Haar gebed werd verhoord toen er naast haar hand een deurtje opensprong.

"Jij bent hier duidelijk ook eerder geweest," verwoordde Toon zijn gedachten, terwijl hij de vrouw met groeiende verbazing gadesloeg.

"Zegt de naam Mythopia jou iets?"

"Vaag," zei Toon schouderophalend. "Hoeveel jaar moet ik teruggaan in de tijd?"

"Ik weet niet hoe oud je bent, maar ik gok terug naar je kinder- en tienertijd."

Toon dacht na. Een jaar of twaalf was hij geweest toen hij met zijn ouders, broer en zus naar Mythopia was gegaan omdat hij dat zo graag had gewild. Op velerlei wijze was het een onvergetelijke dag geworden. "Is dit het?" vroeg hij. Een zekere nieuwsgierigheid klonk door in zijn stem.

Lianne bevoorraade zich met een vijftal kaarsen, een gasaansteker en een pluk kurkdroog, muf ruikend hooi. Een oude bakvorm en twee bloempotten werden in Toons handen gedropt, waarna het deurtje in de drakenwang met een stevige duw opnieuw werd gesloten. "Kom," nodigde ze hem nogmaals uit haar te volgen. "Ik leg het je zo meteen uit. Eerst moeten we het zien warm te krijgen."

De gasaansteker leverde genoeg kleine vonkjes op om het droge hooi vlam te doen vatten. Lianne hield de lont van de langste kaars in het vuur en vroeg Toon haar een bloempot aan te reiken. "Vasthouden," sprak ze kordaat, hem de kaars in handen drukkend, "en niet laten uitgaan."

“Ja chef,” schertste hij. De opmerking deed hem aan zijn collega’s denken. Zijn hart deed pijn toen hij aan hen dacht en aan hoe hij hen in de steek liet. Hij zuchtte diep.

Met behulp van een afgebroken tak vulde Lianne de bloempot voor de helft met aarde, waarna ze de kaars erin vastzette. “We moeten opschieten,” zei ze, de draak inlopend. “Deze natte kleren koelen te veel af. We moeten in beweging blijven.”

Het licht van de kaars toverde grillige figuren op de donkere wanden toen het zich doorheen de tunnel verplaatste. Met zijn ogen verslond Toon de tekeningen op de zijkanten; ze leken een verhaal te vertellen. Druppelsgewijs keerde alles terug: de rijen onrustige kinderen, zijn opgewonden op- en neerdansende broer en zus, zijn breed lachende ouders. En dan was er de draak geweest. Hij was door het dolle heen geweest na de wilde rit in het binnenste van het beest. Hij had daarna nog een keer gewild en nog een keer. “Vuur en rook,” fluisterde hij zonder nadenken.

“Je bent hier inderdaad eerder geweest.”

“Het was de hemel op aarde.” Als in een trance liep Toon verder. Even voelde hij geen pijn.

“En toen werd het de hel,” vulde Lianne bijna onhoorbaar aan.

“Wat bedoel je?” Met een ruk keerde Toon zich om. Zijn jarenlange ervaring bij de politie had een haast onfeilbaar detectiesysteem opgeleverd voor nakende problemen.

Lianne haalde de schouders op, zichzelf in stilte vervloekend omdat ze zo loslippig was geweest. “Ik had het over de leegstand en verloedering,” maakte ze zich er snel vanaf. Waar Toon eerder die dag rechtdoor was gelopen, maakte ze een bocht van bijna negentig graden. Een haast niet van echt te onderscheiden rotspaneel was licht en wendbaar. De ruimte erachter was klein, maar groot genoeg voor twee personen.

Lianne nam de bakvorm en bloempotten van Toon over en plaatste alles op een vooruitstekend stuk steen. In de ijzeren vorm zette ze de vier theelichtjes dicht bijeen, waarna ze hen met de brandende kaars aanstak. Over de dansende vlammen kwam de kleinste bloempot. “Heb je toevallig een muntstuk op zak?” vroeg ze, zich half omdraaiend.

“Aan wat voor stuk had je gedacht?”

Lianne haalde de schouders op. “Een halve euro, euro, twee euro, maakt niet uit, als het maar deze opening in de bodem van de bloempot kan afdekken.”

Toon rommelde wat in de zakken van zijn jas en haalde de portefeuille uit zijn binnenzak. Bij het openklappen van het ding liep er een straaltje water naar beneden. Vrees voor de niet waterbestendige inhoud sloeg hem om het hart.

“Heb je een muntstuk?” vroeg Lianne ietwat ongeduldig, toen ze zag dat de man bleef dralen.

“Krijg ik het terug?” wilde Toon weten.

“Natuurlijk. Wat van jou is, blijft van jou. Ik ben geen dief,” verzekerde Lianne. Haar lange, zwarte haren streek ze naar achteren want ze wilde ze beschermen tegen het vuur.

“Hier,” zei Toon, Lianne een stuk van twee euro in de hand drukkend. “Ik bedoelde het niet slecht, maar mijn financiële situatie is momenteel gewoon, wel ja ...”

Lianne knikte begrijpend, legde het muntstuk op de opening en plaatste de grotere bloempot eroverheen. “Deze constructie zal de ruimte snel opwarmen. Wordt het je te heet, blaas dan een of meerdere kaarsen uit. De brandduur van elk exemplaar bedraagt vier uur; ik laat daarom nog een extra stel achter.” Ze maakte aanstalten de ruimte te verlaten, maar Toon hield haar staande.

“Dankjewel,” zei hij.

Lianne knikte kort en liet Toon alleen met zijn gedachten.

Die nacht droomde Toon onrustig. Hij was opnieuw in Mythopia en zat naast zijn zus in een karretje op de achtbaan. Het was het laatste ritje van de dag en hij had net zo lang gezeurd tot hij nog één keer mocht. Katies lange, donkerblonde haren waaiden in zijn gezicht toen ze de diepte instortten en even later weer omhooggingen. Hij wist dat om de volgende bocht een vuurdraak naar beneden zou buigen en dat een rookwolk hem even het zicht zou benemen, toch schrok hij toen het opnieuw gebeurde. Hij zweette en bewoog onrustig heen en weer. Door de dichte mist kon hij niets zien, maar hij hoorde zijn zus schreeuwen. Hij lachte om haar angst en voelde zich onoverwinnelijk. Met zijn hand zocht hij die van haar om haar gerust te stellen, maar hoe hij ook in het rond tastte, de plek naast hem leek leeg te zijn. Ongerust riep hij Katies naam. Er kwam geen antwoord. Het angstzweet droop van hem af. De mist trok op en hij wilde niet, toch moest hij opnieuw kijken. De plaats naast hem was inderdaad leeg, alsof er nooit iemand had gezeten. Toons ogen vlogen open. Hij zag het allemaal weer helder voor zich, alsof het de dag voordien was gebeurd: de verdwijning van zijn zus, de zelfmoord van zijn moeder en de bitterheid van zijn vader. De man had het nooit met zo veel woorden gezegd, maar Toon wist dat hij vanaf die dag intens was gehaat. Zweetdruppels parelden op zijn lichaam en maakten zijn kleding vochtig. Hij rilde en had het koud en warm tegelijk. De theelichtjes brandden nog steeds en verspreidden een zacht dansend licht. Hij staarde ernaar als naar de ogen van een hypnotiseur en kon zich er niet van losweken. Zwaar hinkend haastte hij zich de koele nachtlucht in, weg van de muren die hem omsloten. Hij keek naar de sterren aan het firmament en haalde diep adem. Slechts mondjesmaat liet hij

de lucht terug uit zijn longen ontsnappen. Wat verlangde hij naar de troost van een sigaret maar hij was al enkele maanden gestopt met roken. Bijna wanhopig beklopte hij de zakken van zijn jas, zoekend naar een restje van de verboden vrucht. Een zucht van verlichting ontsnapte aan zijn lippen toen hij iets vond dat door zijn bad in de rivier misvormd was geraakt. Het maakte niet uit. Als een verslaafde gek ging hij op zoek naar vuur. De kluis in de drakenwang was gemakkelijk terug te vinden voor iemand die wist waarnaar hij zocht, maar zijn nagels waren niet lang genoeg om het deurtje te openen. Het lipje van een balpen bracht uitkomst. Ondanks het oncontroleerbare beven van zijn handen lukte het vrij snel vuur in de sigaret te krijgen. Bevrijd zoog hij de rook diep in zijn longen. Hij sloot de kluis en ging zitten op een boomstronk. De draak, dacht hij, wie had kunnen denken dat hij daarin nog eens zijn toevlucht zou zoeken? Hij had proberen vergeten en dat was hem aardig gelukt, alhoewel het pijnlijke verleden natuurlijk nooit helemaal was uitgewist. Het had gewoon ergens in een kamer van zijn geest opgeslagen gelegen, wachtend op zijn terugkeer.

Na wat een eeuwigheid leek, stond Toon weer op. Met de hak van zijn schoen groef hij een putje in de mulle bosgrond om daarin de peuk te deponeren van zijn helaas veel te snel verdwenen beloning. Hij rechtte zijn rug, wierp nog eenmaal een blik op de nachtelijke hemel en zond een gebedje naar boven voor wijsheid om nog deze laatste zaak tot een goed einde te kunnen brengen. Daarna hoefde hij de zon niet meer zo nodig te zien opgaan.

3

Nicolas, de drie jaar jongere broer van Toon, zat ondertussen voor de ingang van de feestzaal ongeduldig te wachten. Zijn rechterwijsvinger tikte een chaotisch ritme op de glanzende stof van zijn splinternieuwe Armanibroek. Met de tip van zijn schoen drukte hij de peuk van zijn sigaret plat en hij veegde hem onder de bank, waarop hij even tevoren had plaatsgenomen. Nogmaals wierp hij een blik op zijn decadent duur horloge. Het was al tien over twee. Stilaan begon hij zich zorgen te maken, want het was niet Toons gewoonte ergens te laat te arriveren. Een chic geklede vrouw trippelde op hoge hakken voorbij met in haar kielzog een kleine toypoedel. Het overdreven gecoiffeerde beestje zou op Nicolas' lachspieren hebben gewerkt als op dat moment de onrust niet door zijn lichaam had geraasd. Zijn broer had het zwaar gehad de laatste tijd, zowel op het werk als thuis, en voor dat laatste was hij verantwoordelijk. Hij zuchtte diep en keek zorgelijk naar de samentroepende wolken aan de overkant van het plein. Er hing duidelijk iets in de lucht dat niet veel goeds voorspelde.

Nicolas berispte zichzelf. Het was niet het moment om medelijden te krijgen. Toon was oud en wijs genoeg geweest om te weten waar hij aan begon. Dat het allemaal wat minder soepel was gelopen dan gedacht, had niemand kunnen voorzien. Hij hoefde de schuld niet helemaal op zich te nemen voor wat er was gebeurd. Gedane zaken namen nu eenmaal geen keer.

Nicolas schudde het hoofd en toverde een nieuw pakje sigaretten uit zijn jaszak tevoorschijn. Even worstelde hij met de cellofaanverpakking omdat zijn vingers iets meer trilden dan hij aan zichzelf wilde toegeven. Waarschijnlijk maakte hij zich zorgen om niets; zijn broer was vast gewoon in slaap gevallen. Het vele bloedverlies van enkele weken terug had hem immers verzwakt. Hij diepte een spiksplinternieuwe iPhone op uit de zak van zijn jas en tikte daarop kort de foto van zijn broer aan. Bijna onmiddellijk ging het bellen over naar voicemail, wat niet veel goeds voorspelde aangezien Toon altijd en overal voor iedereen bereikbaar was. Als er maar niets was gebeurd. Hij stond op en probeerde nogmaals hetzelfde nummer te bereiken. Toen hij nog altijd geen gehoor kreeg, drukte hij de peuk van zijn halfopgerookte sigaret uit in een niet langer met planten gevulde bloembak. Vrij nonchalant slenterde hij de zaal in, vragende blikken angstvallig vermijding.

"Ik zag je zonet bellen en ik neem aan dat je, net als wij dat al geruime tijd doen, je broer trachtte te contacteren," sprak een man met twee kroontjes op zijn uniform Nicolas aan. "Heb je enig idee waar hij blijft?"

Nicolas taxeerde de grijzende man die er behoorlijk belangrijk uitzag. "Niet in het minst. Ik begrijp het gewoonweg niet. Misschien moet ik eens bij hem

thuis gaan kijken,” opperde hij voorzichtig, ook al vreesde hij dat het daar reeds te laat voor zou zijn.

De hooggeplaatste heer kuchte bescheiden en schakelde over op het meer afstandelijke ‘u’. “U begrijpt hopelijk dat we niet veel langer kunnen wachten. De manschappen moeten weer aan het werk en op onze lijst staat nog iemand aan wie we een lintje kunnen geven als dank voor bewezen diensten.” Zonder nog veel acht op Nicolas te slaan, keerde hij terug naar zijn vorige gezelschap om kort daarna met enige flair het podium op te stappen.

Nicolas besloot nog even te blijven en te luisteren. Ergens achter in de zaal plofte hij neer op een ongemakkelijke stoel. Nog één keer bestudeerde hij zijn Patek Philippe, een van de meest complexe horloges die waren gefabriceerd en zijn nieuwste speeltje. Opnieuw waren er tien minuten verstreken. De zon die tot dan toe laag boven het plein had gestaan, speelde verstoppertje achter de hoge bomen en steeds meer dreigende wolken pakten zich samen aan de hemel. Buiten werd het donkerder en donkerder, alsof het ophanden zijnde onheil geen daglicht kon verdragen. Nicolas bedekte een ogenblik het gezicht met beide handen. Waarom moest zijn leven toch altijd zo nodeloos ingewikkeld zijn? Ooit was het nochtans simpel geweest en dat zou het zijn gebleven als hij zich tevreden had gesteld met wat hij had gehad. Hij had echter een man van aanzien willen worden en dat was hem niet zomaar in de schoot geworpen. Met de blik op oneindig staarde hij naar een hoopje bladeren dat een krijgstdans uitvoerde rond de gestapelde stoelen van een nog op te ruimen terras. Hij sloeg de ogen op en staarde naar het licht aan de hemel dat de strijd met de wolken zou gaan verliezen. In de verte huisde een herinnering aan haar, de liefde van zijn leven, maar daaraan wilde hij niet denken.

Een keurig in uniform gehesen man stak het zo goed als verlaten plein over en haastte zich de zaal in. Het hart van Nicolas miste een slag want een fractie van een seconde meende hij zijn broer te herkennen. Hij kwam echter bedrogen uit. Toen de man hem rakelings passeerde en hem even recht in de ogen keek, zag hij dat het nog een piepjonge kerel was, met eenzelfde verwachtingsvolle blik in de ogen en eenzelfde arrogante glimlach om de lippen als hij op die leeftijd had gehad.

De jonge agent betrad het podium, waarna een applaus als een aan- en afrollende donder weergalmde in de akoestisch goed gebouwde zaal. Als vanzelf werden Nicolas’ handen naar elkaar toe gedreven en hij klapte enthousiast met de menigte mee. Zijn oog viel op een boeketje dode rozen op een tafeltje tegen de muur. Overduidelijk hadden die onder een gebrek aan water geleden. Dood, dacht hij en opnieuw voelde hij die onzichtbare hand zich nauwer om zijn hart sluiten. Het leek alsof hij gedoemd was overal een

onheilstijding in te moeten zien. Hij liet zich wat meer onderuitzakken en kruiste de onderbenen. Zijn handen werden in de zakken van zijn jas gepropt.

“Onze speciale dank gaat uit naar agent Karel Verbeecke, die een week geleden heldhaftig het water is ingedoken om een leven te redden. We hopen dat hij voor velen een voorbeeld mag zijn.”

Nicolas trachtte zijn gedachten te richten op het podium, waarop korpschef Desaegher zijn naam alle eer aandeed. Hij zuchtte en keek nogmaals op zijn horloge. Een half uur was voorbijgegaan. Het stond nu wel vast dat zijn broer niet zou komen opdagen. “Schijnheiligheid,” mompelde hij alleen voor zichzelf verstaanbaar. Het hele schouwspel maakte hem kotsmisselijk. De kerel, die glunderend alle lof in ontvangst nam, had het waarschijnlijk dubbel en dik verdiend, toch had hij hem op dat moment met veel plezier de nek willen omdraaien. Was iedereen werkelijk zo gemakkelijk vervangbaar? vroeg hij zich af, met de aansteker in zijn jaszak spelend. Toen hij meende een stel ogen in zijn rug te voelen branden, draaide hij zich bruusk om, maar hij kon niets bedreigender ontdekken dan een paar schaapachtig lachende gezichten die aandachtig het schouwspel op het podium volgden. Hij bromde ontstemd, kruiste de armen defensief voor de borst en vroeg zich af in hoeverre de stemming waarin hij verkeerde van zijn gezicht viel af te lezen. Hij besloot het afstompende luisteren te stoppen en stond op. Slenterend liep hij naar buiten om daar te ontdekken dat het regende, vooralsnog zacht en aarzelend, maar de zwaar doorhangende wolken beloofden nog veel meer voor de avond en nacht. Niet veraf lag een café waar hij eerder was geweest. Daar zou hij zich laten vollopen met om het even wat, als het maar voor een korte tijd zijn zorgen zou verdrijven. Daarna zou hij vertier gaan zoeken in een nachtclub waarin hij schaars geklede onschuld op het ritme van een opzwepende melodie voor hem zou laten dansen.

Toen Nicolas tegen het ochtendgloren naar huis terugkeerde, voelde hij zich leeg als een pompelmoes waaruit het sap was geperst en waarvan alleen de bitterheid was overgebleven. Uit de fles in zijn hand nam hij een laatste slok, alvorens hem het grasperk op te keilen. Het rustig ontwaken van de stad deed hem denken aan lang geleden, toen hij bij het verlaten van de kroegen nooit helemaal zeker had geweten waar naartoe te gaan. Een laatste maal probeerde hij het nummer van zijn broer, ook al wist hij totaal niet meer waarom hij hem belde. Uiteindelijk plofte hij neer op een bank aan de rand van een park, waar hij pretendeerde te luisteren naar het verhaal van een lotgenoot.

DAG TWEE

“Je hebt hulp nodig, maar niet van mij,” zei Lianne toen Toon haar een dag later om aspirines kwam vragen. Hoe het hem was gelukt haar verblijfplaats zo snel te vinden, was haar een raadsel en het niet weten irriteerde haar mateloos. Niet het minste spoor had ze achtergelaten en de versleten caravan viel nauwelijks op, toch had hij haar gevonden. Ze vertrouwde hem nog minder dan voorheen. Gelukkig had ze haar lange, zwarte haren onder een wollen muts verborgen en nog een lange, gebreide, zwarte vest over haar vormeloze gewaad aangetrokken. Met de vreemdeling in het woud had ze geen enkel risico willen lopen want ze kende de mannen goed genoeg en voelde geen enkele behoefte ‘mooi’ te worden gevonden door een van hen. Andermaal bekeek ze de man van kop tot teen. Met zijn haardos die alle kanten op krulde en wallen onder de ogen zag hij er nog minder florissant uit dan toen ze hem had achtergelaten. De nacht was hem niet genadig geweest.

“Ik red me prima,” antwoordde Toon, op zijn beurt geïrriteerd door de neerbuigende toon van de vrouw. Die ochtend was hij ontwaakt met barstende hoofdpijn en de rest van zijn lichaam voelde nog steeds alsof er een grasmaaier overheen was gereden. Zijn onvoorziene duik in de rivier had bovendien zijn wonden geen goed gedaan. Een ontstekingsremmer zou daarom beter zijn dan ‘iets tegen de hoofdpijn’, maar daarnaar durfde hij niet te vragen.

“Ik had je anders graag doorverwezen naar een goede dokter hier ver vandaan.” Lianne keek Toon uitdagend aan. Ze besloot eerst grondig de kat uit de boom te kijken, alvorens wat toeschietelijker te worden. Haar vertrouwen was eerder beschaamd en daar had ze zwaar onder geleden.

Toon schokschouderde. “Ik heb gewoon iets nodig tegen hoofdpijn. Daarna zal ik je nooit meer lastigvallen.”

Over het hoofd van de man heen tuurde Lianne in de verte naar een plek waar iets had bewogen. Ze wenste haar verrekijker te kunnen nemen om het beeld dichterbij te brengen en scherp te stellen, maar dat leek haar, onder het toeziend oog van de vreemdeling, geen goed idee. “Aspirines heb ik niet, maar wel iets soortgelijks. Ik ga nu naar binnen, maar je komt me niet achterna. Vat het niet persoonlijk op. Ik vertrouw niemand.” Nog steeds versperde ze de ingang van de caravan waarin ze tijdelijk haar intrek had genomen en achter haar rug omklemde haar hand iets waarmee ze hard zou kunnen meppen in geval van nood.

“Ik hou evenmin van gezelschap,” zei Toon. De vrouw zag er niet uit met haar lange, zwarte kleren en die belachelijke muts. Ze kon toch niet echt geloven dat hij zo wanhopig was iets bij haar te willen proberen? “Staat hier nog ergens zo’n exemplaar?” vroeg hij toen ze bewegingsloos in de verte bleef staren. “In die grot krijg ik het eerlijkgezegd een beetje benauwd.”

“De andere zijn allemaal stuk, vrees ik. Het werk van vandalen of ze waren niet bestand tegen de tand des tijds.”

Toon besloot het niet zo snel op te geven en nam zich voor nog diezelfde dag een kijkje in de omgeving te gaan nemen want hij geloofde de vrouw niet. Het was overduidelijk dat ze geen pottenkijkers in de buurt wilde.

De wind schudde genadeloos de groen-, geel- en roodgekleurde bladeren van de bomen als pluisjes van een oude jas. Toon rilde en trok de rits van zijn jas een paar centimeter hoger. De herfst had zijn intocht wat uitgesteld, maar haastte zich nu de achterstand in te halen.

Met een zuinige glimlach om de lippen verliet Lianne haar post bij de deur. Een stel reeën was knabbelend van tussen het groen tevoorschijn gekomen en dat had haar gerustgesteld. De muts kriebelde onaangenaam en ze schoof hem heen en weer over haar hoofd. “Hier,” sprak ze, de man een dampende kop aanreikend. “Dit is net zo goed als aspirine. Helemaal opdrinken.”

“Wat is het?” vroeg Toon, argwanend dichterbij komend.

“Ik weet dat ik er uitzie als een heks en misschien ben ik dat ook wel, maar aan vergiftiging doe ik niet. Je hebt mijn woord van eer.” Lianne had de woorden cynisch bedoeld. Ze schrok dan ook van de vreemde uitwerking die ze op de man leken te hebben.

Een waas trok over Toons ogen en zijn gezicht werd nog grauwer. “Ach, waarom ook niet,” prevelde hij vermoeid. Hij nam de beker uit de uitgestoken hand en goot de inhoud ervan in een keer naar binnen. Wat maakte het uit of hij al dan niet ter plekke dood zou neervallen. Misschien was dat nog het beste wat hem kon overkomen die dag.

“Het is gewoon thee van gemalen wilgenbladeren en -schors. Het verlicht pijn en neemt koorts weg, zoals aspirine doet. In het oude Egypte werd dit al gebruikt als medicijn en geen enkel geschrift vermeldt dat iemand eraan is doodgegaan. Ik gebruik het ook zelf.”

Of het kwam door wat hij zonet had gedronken of door de erbarmelijke toestand waarin zijn lichaam verkeerde, Toon voelde zich plots ontzettend moe worden. Instinctief stak hij zijn handen naar voren om zich ergens aan vast te grijpen, maar dat had hij beter niet kunnen doen.

Lianne, die al de hele tijd op haar qui vive was geweest, interpreteerde Toons onverhoedse beweging in haar richting als een aanslag op haar persoon en reageerde zonder nadenken. De dikke tak die ze als haar redder in nood

achter haar rug verborgen had gehouden, daalde op het hoofd van de nietsvermoedende man neer.

Met een diepe zucht zakte Toon ineen op het hoopje bladeren voor het opstapje van het huis op wielen.

Lianne slaakte een gillette en sprong het trapje af. Voorzichtig duwde ze met de punt van haar schoen tegen de schouder van de man om te zien of er nog leven in zat. Ze was bang dat de klap die ze had uitgedeeld veel te hard was geweest en dat ze de man ongewild had gedood. Ze porde iets harder maar veel leverde dit niet op. Om haar heen sneeuwde het blaadjes en haastten spinnen zich het aangewaaide materiaal uit hun webben te verwijderen. "Komaan!" riep ze paniekerig. Ze was geen onmens. "Dit kan je niet maken. Zoveel kracht bezit ik niet. Speel geen wrede spelletjes met mij." Met haar voet stootte ze nogmaals tegen het levenloze lichaam. Ze sloeg haar armen beschermend om haar lichaam en ijsbeerde heen en weer. Het was koud. Misschien kon ze beter een jas aantrekken of binnen gaan nadenken over haar volgende zet. Eikels ploften vlak naast haar neer op de zachte bosgrond, doordat een gulzige gaai zijn snavel net iets te vol had gepropt. Verstoord wendde ze haar blik naar boven. "Niet schrikken," klonk plots een stem achter haar, maar dat deed ze wel. Opnieuw slaakte Lianne een ongecontroleerde gil. Ze deinsde achteruit tot haar rug veilig tegen de wand van de caravan aandrukte. Vliegensvlug trok ze het knipmes uit haar broekzak. "Wie is daar?" vroeg ze bevend. De stem had geen belletje doen rinkelen, maar ze kon niet zeker zijn na al die jaren.

"Wees niet bang," sprak de schaduw die naast de stam van een eenzame berk was opgedoken. "Ik ben een oude man en niet goed ter been. Ik kom voor hem." De stok waarop de man had geleund, wees in de richting van het lichaam op de grond. "Kan ik naar je toekomen zonder het gevaar te lopen dat je me de keel oversnijdt?"

Lianne dacht na alvorens voorzichtig toestemming te geven. Enerzijds werd ze nog steeds door angst bevangen, maar anderzijds was het ook fijn niet meer alleen te zijn met de roerloze gestalte aan haar voeten. "Ken je hem?" vroeg ze, toen er inderdaad een oude man voor haar stond.

Een koude wind ondernam een poging het lichaam aan het zicht te onttrekken. Lianne veegde de aangewaaide bladeren weg. Bezorgd drukte ze haar vingers op zijn pols. Het vlees was ijzig koud, maar ze bespeurde een teken van leven.

Gregory Montrose sloeg de jonge vrouw aandachtig gade en raakte er steeds meer van overtuigd dat hij het erop zou kunnen wagen. "Hij kan hier niet blijven liggen," begon hij.

"Nee," beaamde Lianne. "Zal ik nogmaals proberen hem wakker te maken?"

“Een ogenblikje,” hield Montrose haar tegen. “Het is beter dat hij me nu niet ziet. Maak hem zachtjes wakker, help hem de warmte in, geef hem een bed en kom dan terug bij mij.” Hij beduidde haar dat hij zich aan de achterzijde van de caravan zou verbergen.

Toen de woorden van de oude man goed tot haar waren doorgedrongen, haastte Lianne zich achter hem aan. Wat dacht die man wel! Door niemand zou ze zich nog de les laten spellen. Met de handen defensief in de zij begon ze aan een donderpreek. “Geen haar op mijn hoofd denkt eraan die man in mijn huis binnen te laten. U bent voor hem hierheen gekomen, neemt u hem dan maar mee.”

Montrose bekeek de kleine, rood aanlopende vrouw en glimlachte verontschuldigd. In een verzoenend gebaar stak hij zijn handen op, met de palmen naar boven, als om zijn kwetsbaarheid te etaleren. “Als dat een optie zou zijn, zou ik er geen moment aan twijfelen want deze man is me dierbaar als een zoon. Ik moet echter eerst iets regelen en iemand moet ondertussen een beetje op hem passen, want hij is zichzelf niet de laatste tijd.”

Lianne schudde driftig het hoofd. Ze wilde nog lang niet overstag gaan. Met een verbeterd trek om haar mond bleef ze voor de oude man staan, met de benen lichtjes gespreid en de voeten stevig verankerd in het mulle zand. “Zoek maar een ander slachtoffer om voor die ‘zoon’ van u te zorgen.” Onverzettelijk kruiste ze de armen voor de borst.

“Luister,” sprak Montrose vermoeid. “Kostbare tijd gaat hiermee verloren. Ofwel bied jij hem tijdelijk onderdak ofwel gaat hij dood; andere opties zijn er gewoonweg niet op dit moment.”

Een snik welde op in Liannes keel. Heel langzaam gleden haar armen uiteen om lusteloos naast haar lichaam te eindigen. “Niet opnieuw,” fluisterde ze, stilltjes heen en weer wiegend. “Begrijpt u niet dat ik dat niet zou kunnen verdragen?”

Montrose nam Liannes hand, die ondertussen zo koud was als een ijsblokje, in de zijne en streelde er zachtjes over. Het bezwaarde hem haar zo te zien lijden en hij zou haar verleden nooit op die manier hebben misbruikt als hij niet wanhopig om haar hulp verlegen had gezeten. “Doe wat ik van je vraag meisje en kom dan hier terug. We moeten nodig met elkaar praten.”

Lianne knikte en verdween. Het was een vreemde gewaarwording iemand haar vertrouwen te schenken en ze begreep niet waarom ze het deed, maar het leek ineens alsof ze de grijsaard haar hele leven kende.

Toen Toon langzaam weer bijkwam, merkte hij dat iemand hem flink dooreenschudde. “Als je daarmee blijft doorgaan, zal ik je moeten slaan,” bracht hij moeizaam uit. Zijn hoofd deed onwezenlijk veel pijn waardoor hij alleen maar weer wilde gaan slapen op zijn bed van bladeren en mos.

Lianne deinsde achteruit. “Je moet nu echt opstaan,” drong ze aan. “Je kan niet veel langer op die vochtige ondergrond blijven liggen.”

Toon richtte zich half op en keek de vrouw peinzend aan. Zijn hoofd deed echter te veel pijn om zijn ogen langer dan een minuut open te houden. Hij kreunde en liet zich opnieuw in de bladeren zakken. “Ik heb het koud,” sprak hij, meer tot zichzelf dan tot de vrouw.

“Dat is ook niet verwonderlijk als je eind oktober nog buiten gaat slapen.” Lianne vroeg zich af hoeveel de man zich zou herinneren en of ze hem iets over de klap moest vertellen. Haar amandelvormige ogen fixeerden zich op de weerbarstige krullen die het achterhoofd bedekten, maar ze kon niet ontdekken of er een bult zat.

Toon hoestte en kromp ineen. Het gebonk in zijn hoofd maakte hem misselijk.

“Zullen we naar binnen gaan?” stelde Lianne met tegenzin voor. Nijdig vroeg ze zich af waarom ze zich zo zat uit te sloven. Als hij ‘nee’ zou zeggen, zou ze zeker niet aandringen.

Een forse wind stak op en deed het tweetal bibberen. Sinds een dag of drie was de kou als een deken over het land gevallen. Lianne had het ondertussen door en door koud en wilde naar binnen gaan. Misschien moest ze zich gewoon bij de situatie neerleggen en de man één nacht gastvrijheid verlenen. De oude man bedoelde het waarschijnlijk ook zo. Hij zou vast al de volgende dag in een oplossing voorzien.

“Ik wil je echt niet tot last zijn,” sprak Toon zacht, toen de vrouw hem op de bank liet plaatsnemen en hem een kussen en deken aanreikte. “Nog voor de ochtendzon aan de hemel zal staan, zal ik alweer verdwenen zijn.”

Lianne schonk de ongenode gast een waterig lachje. Ze wenste zo hard hem op zijn woord te kunnen geloven, maar vreesde voor het tegendeel.

“Kan ik je nog iets aanbieden?” vroeg ze, haar jas van een kapstok hakend. Ze wilde de kou niet de kans geven haar een tweede keer tot op het bot te verkleumen tijdens haar gesprek met de oude man.

Toon installeerde zich dankbaar op de bank met het kussen tegen zijn rug en de zachte, met beertjes versierde deken als een cocon om zich heen. Zijn hoofd bonkte nog steeds gemeen en hij wenste zich te kunnen herinneren waarom dat zo was. “Ik heb barstende hoofdpijn. Kan je daar misschien iets aan doen?”

Lianne ging onmiddellijk een nieuwe kop wilgenthee zetten, gedreven door schuldgevoel.

“Ik lijk hier een bult te hebben,” sprak Toon, met een hand zacht over zijn achterhoofd wrijvend. “Hoe ben ik daar in vredesnaam aan gekomen?”

“Gevalen,” haastte Lianne zich te zeggen. “Je voelde je plotseling niet goed, draaide weg en sloeg hard met je hoofd tegen de buitenwand.” Zo onopvallend

mogelijk wierp ze een blik over haar schouder om te controleren of haar uitleg werd geaccepteerd. Gelukkig leek dat het geval te zijn. "Ik heb er dit keer wat honing bij gedaan," zei ze, de kop dampende thee voor Toon neer zettend. "Dat verzacht de bitterheid."

Terwijl Toon de warme drank naar binnen goot, hield Lianne zich onledig met het in potten steken van gedroogde kruiden. Ze wilde niet dat de man in haar spullen zou gaan snuffelen en trok pas de deur achter zich dicht toen ze er zeker van was dat hij voor een tijdje in dromenland zou vertoeven.

"Wat had u me nog te zeggen?" vroeg Lianne kordaat, toen ze Montrose vervoegde. "Het kan maar beter de moeite waard zijn want ik heb een vreemde in mijn huis binnengelaten en dat ligt ver buiten mijn comfortzone."

Montrose, die zich op de metalen stang tussen caravan en trekhaak had neer gevleid, keek glimlachend op naar de zich behoorlijk druk makende jongedame. Hij was een van de weinigen die de zuivere schoonheid zag die ze achter een masker van alledaagsheid poogde te verstoppen, maar dat zou hij haar niet vertellen, althans nu nog niet. "Mocht er plaats zijn dan zou ik voorstellen gezellig naast me te komen zitten, maar die is er jammer genoeg niet."

"Zeg nu gewoon wat u te zeggen heeft!" gebod Lianne. Ze was aardig genoeg geweest voor die dag en begon het stilaan moe te worden. De koude beet verraderlijk in haar vingers, daardoor werden ze in haar mouw getrokken.

"Ik weet wie je bent en wat je hier doet," sprak Montrose zo zacht dat Lianne even vermoedde de woorden slechts gedroomd te hebben. Zijn hand omsloot die van Lianne, terwijl ze zich gedwee door hem liet leiden. Een eind verderop lag een omgewaaide boom waarop ze beiden gingen zitten. "Wees niet bang. Van mij heb je niets te vrezen," vervolgde de oude man, opnieuw naar Lianne's hand reikend.

Zij was hem echter te vlug af en schoof een eindje uit zijn bereik. Het moment van betovering was verbroken en ze was kwaad dat ze zich zo gemakkelijk aan zijn dwingende blik had overgegeven. "Ik ben niet bang," sprak ze. "Jij weet niets van mij." Ze maakte aanstalten om op te staan en weg te lopen. Het was mooi geweest. Ze leek misschien een willoos slachtoffer maar dat was ze zeker niet.

"Hoe kan je daar zo zeker van zijn?" Montrose reikte opnieuw naar de hand van Lianne om nog wat extra tijd te grijpen. Door een brand in zijn huis was hij niet meer goed ter been en als ze bij hem zou weglopen dan zou hij nooit toekomen aan de grande finale die hij in gedachten had.

Lianne draaide met haar ogen en zuchtte diep, maar stond de oude man andermaal toe haar hand in de zijne te nemen. Als het dan toch moest gebeuren dan kon het best zo snel mogelijk voorbij zijn. Ze was het eeuwige vluchten moe. Haar ogen vernauwden zich terwijl ze het gezicht van de grijsaard steeds

beter ging opnemen. Het sneeuw witte haar, de heldere ogen met de kraaienpootjes ernaast, de niet al te grote neus en de blozende wangen; ze wist welhaast zeker hem nooit eerder te hebben gezien, maar de onzekerheid knaagde aan haar. "De persoon die ik ooit was, is lang geleden gestorven en begraven. Jij kan haar onmogelijk hebben gekend."

Montrose bukte zich om een afgewaaid takje op te rapen. Schijnbaar achteloos bewoog hij er wat mee heen en weer over de natgeregende grond. Langzaam maar zeker gingen zijn krabbels letters vormen. Een zachte snik bevestigde dat hij het bij het rechte eind had, waarna hij met de punt van zijn schoen de naam weer liet versmelten met de grond.

"Nee! Nee! Nee!" schreeuwde Lianne. "Wie ben jij en hoe weet jij dit?" Paniek maakte zich van haar meester. Het liefst wilde ze heel hard wegrennen, zoals ze al heel wat jaren deed als de grond haar te heet onder de voeten werd, maar haar benen weigerden dit keer dienst. Als een hoopje ellende zakte ze ineen en ze hilde bittere tranen.

"Ach liefje," sprak Montrose zacht. "Ik wilde dat ik je dit kon besparen, maar ik moet je ervan overtuigen dat ik te vertrouwen ben, omdat ik je nodig heb."

Mak als een lammetje liet Lianne zich door twee warme armen omhelzen. "Het is zo lang geleden. Jij kan niets weten," snikte ze.

Even bleef het tweetal zitten in hun onzekere omhelzing, tot de jonge vrouw onrustig begon te bewegen en de oude man zich terugtrok. Montrose keek naar de lucht die langzaam rood kleurde en zag daarin de voorbode van een nieuwe dag met nog meer koude wind. Onbewust huiverde hij bij het vooruitzicht. "Wat ik weet en hoe ik het weet, doet nu even niet ter zake. Ik leg het je later uit als we elkaar weer treffen. Nu wil ik vooral dat je heel goed naar me luistert en precies doet wat ik van je vraag."

Lianne wilde protesteren en tegen de man schreeuwen dat ze alles meteen wilde weten, maar in plaats daarvan knikte ze ter bevestiging dat ze het had begrepen.

Montrose tastte in de zak van het afgedragen tweedjasje dat hij als extra laagje onder een dikke overjas had aangetrokken en haalde er een stukje papier uit tevoorschijn dat hij Lianne aanreikte. "Hier is mijn kaartje voor mocht je me ooit nodig hebben. Op de achterzijde staat een adres. Ik wil dat je Toon daarnaartoe brengt. Het zal er veilig zijn voor jullie allebei."

"Veilig," fluisterde Lianne. Even flakkerde er hoop op in het bange hart, maar met scha en schande had ze geleerd dat vrijheid en veiligheid twee vruchten waren waarvan zij nooit zou kunnen proeven.

"Veilig," herhaalde Montrose het bijna onhoorbaar gefluisterde woord. "Al ben ik niet meer zo jong ik ben nog steeds goed in wat ik doe. Ik garandeer jou

veiligheid in ruil voor het leven van Toon. Je kan niet eeuwig blijven vluchten. Ooit zal je je demonen onder ogen moeten komen en ik zal je daarbij helpen.”

“Hou op!” riep Lianne. Met haar handen bedekte ze haar oren.

Montrose gaf echter niet op nu hij het doel zo dicht was genaderd. Hij greep Liannes handen en dwong ze in haar schoot. “Wil je dan geen wraak voor wat je is aangedaan? Kijk naar jezelf, Lianne. Je bent een schim van wie je behoort te zijn. Ik bied je een unieke kans hier iets aan te doen. Vertrouw mij en geef me wat tijd, meer vraag ik niet van je.” Met passie en vuur had hij gesproken omdat ook hij nog steeds op zoek was naar de verantwoordelijken voor de laffe moord op zijn vrouw. Zijn hart klopte fel in zijn borstkas en hij trachtte het tot bedaren te brengen.

Lianne huilde opnieuw hartverscheurend. De diepe wonde in haar hart was dit keer niet voorzichtig aangeraakt maar met trekhaken uiteengereten en het was alsof alles wat ze de afgelopen jaren had opgebouwd met één houw was neergehaald. “Waarom doe je me dit aan?” vroeg ze klaaglijk.

“Ik heb je hulp nodig en daar zal je zelf ook beter van worden. Het is goed zo,” zei Montrose, Liannes hand in de zijne strelend. “Geef je tranen maar aan mij. Je hebt ze al te lang met je meegedragen.”

Ergens in de verte zong een vogel een triest lied, of misschien leek dat alleen maar zo door de tristesse van het moment.

“Het spijt me,” sprak Lianne na een tijdje, toen de heetste tranen waren gehuild. “Dit is me nooit eerder overkomen. Het waren jouw woorden; ze troffen me recht in het hart.” Luidruchtig snoot ze haar neus in een verfrommeld stuk keukenrol dat ze in de zak van haar jas had gepropt. Met de rug van haar hand veegde ze haar wangen droog.

Montrose, die in eigen gedachten was verzonken, keerde naar het heden terug en schonk Lianne de vaderlijke blik die hij lang geleden voor de badkamerspiegel had geoefend. Het was in de tijd geweest dat hij nog in de komst van eigen kinderen had geloofd. Ach Jenny, dacht hij bedroefd. Het zou zoveel gemakkelijker zijn geweest als zij er nog zou zijn geweest. “Ook ik heb veel verloren,” bekende hij. “Wat blijft er over als het enige dat er in dit leven echt toe doet je plotseling wordt ontnomen?”

“Zweer op het hoofd van je zoon dat ik veilig zal zijn als ik doe wat je van me vraagt.” De vlam van hoop ging opnieuw in Lianne branden.

Montrose lachte. “Dat zou niet helemaal eerlijk zijn toch? Die arme Toon zou er weleens het hoofd kunnen bij inschieten.”

“Je hebt dus gelogen?”

Montrose hief ter verdediging zijn handen op. “Da’s een slechte gewoonte waarvan ik zo min mogelijk gebruik tracht te maken. Veel te vermoeiend. Je moet steeds onthouden wat je hebt gezegd. Ik bedoelde dat ik niet in die onzin

van jou kan meegaan. Of je dat nu leuk vindt of niet, je zal me op mijn woord moeten vertrouwen.”

Lianne zuchtte. “Ach, waarom ook niet,” zei ze. “Wat heb ik te verliezen?” Ze voelde de drang te gaan controleren of haar logé nog sliep. Na een tweetal passen keerde ze al terug, want nog één ding moest ze weten. “Hoe krijg ik die vriend van jou zover dat hij met me mee wil gaan als ik hem niets over deze ontmoeting mag vertellen?”

“Je bent een slimme meid. Je bedenkt wel iets. Nu wil ik graag nog even naar hem toe. Gewoon om te checken of het goed met hem gaat en om afscheid te nemen.”

Als een bezorgde vader knielde Montrose naast Toon neer. Even liet hij zijn hand op de stoppelige wang rusten. “Slaap maar, mijn jongen,” fluisterde hij. “Ik zorg wel dat alles weer goed komt.”

“Wat scheelt hem eigenlijk?” wilde Lianne weten. De slapende figuur op de bank had nog steeds meer weg van een lijk dan van een gezonde mens. “Hij zal toch niet plotseling doodgaan?”

Montrose dacht na. Moest hij op veilig spelen en de vrouw inlichten of zou hij alles op zijn beloop laten en afwachten? Toon zou de tweede optie vast meer op prijs stellen. Vanop afstand zou hij de boel in de gaten kunnen houden en hij zou kunnen ingrijpen wanneer dat nodig zou zijn. Hij besloot het er op te wagen. “Wat er met hem aan de hand is, moet hij je zelf vertellen. Vraag ernaar op de gepaste tijd.”

“Je bent een mysterieuze man.”

“Nog één ding,” zei Montrose, zich bij de deur omdraaiend. “Stel het vertrek niet te lang uit. Toon kan ook onderweg rusten. ‘Hij’ is terug en is hier in de buurt gesignaleerd.”

Met een waakzame blik in de ogen staarde Lianne de hinkende man na tot hij tussen de bomen was verdwenen. Eindelijk had ze zekerheid. Ook ‘hij’ was dus teruggekeerd en zocht haar, maar dit keer zou ze niet zo meegaand zijn.

HONDERDENVIJF DAGEN EERDER

Ongeduldig beende Lisa doorheen het huis, hier en daar troep vergarend. Het was vrijdag, schoonmaakdag. Opnieuw keek ze op de klok en ze wenste dat de tijd wat meer haast zou maken. Al vier lange dagen wachtte ze op de komst van de nieuwe cd van haar favoriete zanger. Als hij die dag niet zou komen dan zou ze uit haar vel bibberen van ongeduld.

De stofzuiger werd uit de berging gehaald en Lisa draaide haar ogen naar boven toen de zuigslang opnieuw losschoot. Misschien zou ze stilaan toch eens naar iets anders moeten uitkijken. Met een zucht van verlangen liep ze haar mp3-speler en koptelefoon voorbij. Het saaie werken wilde ze dolgraag met een streepje muziek opvrolijken, maar met het ding op haar hoofd zou ze de deurbel niet horen. Liedjes borrelden op in haar hoofd toen ze de stroomkabel uit het toestel trok en de stekker in het stopcontact stak. Bij het zesde lied weerklonk eindelijk het verlossende geluid. Als een pasgeboren lammetje dartelde ze naar de voordeur om die met een brede grijns open te trekken. "Jij bent niet de postbode," bracht ze met een klein stemmetje uit, de man op de stoep net niet om de hals vallend.

"Ik was in de buurt," lachte de zanger, blij met de verrassing op het gezicht van zijn oude vriendin. "Ik stoort toch niet?"

"Jij stoort nooit." Lisa gebaarde haar vriend binnen te komen, maar hij schudde resoluut het hoofd.

"Dit is een heerlijke dag. Laten we een stukje gaan lopen."

Lisa knikte. "Ik moet even de stofzuiger uit het stopcontact halen en aan de kant zetten," zei ze. "Het huis wordt maar een andere keer weer schoon."

De zanger lachte en tastte in de zak van het jasje dat over zijn arm lag. "Voordat ik het vergeet," zei hij. "Ik heb nog iets voor je. Ik had het je graag eerder willen geven, maar de gelegenheid daartoe deed zich nog niet voor."

"Mijn langverwachte cd!" juichte Lisa toen ze zag wat haar in de hand werd gedrukt. "Hoe kom jij daaraan?"

De zanger grinnikte. "Ik maakte hem; dat weet je hopelijk toch."

"Ach jij," bromde Lisa. "Je weet heus wat ik bedoel. Ik bestelde hem online en de postbode zou hem brengen. Ik wacht al bijna een hele week."

"Ik zag je naam bij de bestellingen staan en heb hem uit het systeem gehaald. Ik wilde je graag weerzien."

"Dit is mooi," zei Lisa, over de hoes van de cd wrijvend. "Het was een wonderlijke avond en nacht."